

Sygn. akt II AKa 9/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Halina Czaban
Protokolant	Agnieszka Wądołkowska

przy udziale prokuratora Wioletty Legus

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2023 r.

sprawy **T. K. s. A.**

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 11 listopada 2022 r. sygn. akt II K 88/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 części dyspozytywnej w ten sposób, że na podstawie art. 60 § 2 pkt 2 i § 6 pkt 2 k.k. obniża orzeczoną wobec oskarżonego T. K. karę do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.
2. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje oraz od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 9/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt III K 88/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>- art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia;</p> <p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>Nie sposób zgodzić się z zarzutami skarżącego, jakoby Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych bądź też obraży wskazanych w apelacji przepisów postępowania karnego. Przeprowadzona kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności zarzutów stawianych w tym zakresie we wniesionym środku odwoławczym. Sąd Apelacyjny przychylił się tym samym do ustaleń i</p>		

oceny prawnej poczynionych w zaskarżonym orzeczeniu.

Z części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozstrzygnięcia. W szczególności w sposób wnikliwy przeanalizował i właściwie ocenił dowody, które legły u podstaw ustaleń w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu i jego przyjętej kwalifikacji prawnej.

Jako całkowicie bezpodstawny należy ocenić podniesiony w apelacji obrońcy zarzut obrazy art. 4, 7, 5 § 2 i 410 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd Okręgowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności bez kierunkowego (pozytywnego lub negatywnego) nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego.

Zarzut obrazy powołanego przepisu jest niezasadny również z tego powodu, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady postępowania karnego. Taki zaś charakter ma powołany w apelacjach przepis art. 4 k.p.k. formułujący zasadę obiektywizmu. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, nr 1, poz. 9).

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko,

iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób dopatrzeć się przekroczenia przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów. Wniesiona przez obrońcę apelacja stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domagają się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej

w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia faktyczne na całokształcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej zgodnie z dyspozycją art. 410 k.p.k. i dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań przesłuchanych w sprawie świadków.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pomiął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKA 226/12, LEX 1236108).

Bezpodstawny jest też podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym

jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się tenże sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. obrońca nie wykazał w sposób skuteczny tego rodzaju uchybień natury faktycznej lub logicznej. Nie sposób również dopatrzeć się w dokonanej ocenie materiału dowodowego niezgodności ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się w tym miejscu bezpośrednio do zarzutów podniesionych apelacji, nie można zgodzić ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania odmawiając wiary wyjaśnieniom oskarżonego i jednocześnie obdarzając takim walorem zeznania A. C. i B. C..

W części motywacyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wskazał podstawy i motywy takiej oceny i zawarta tam argumentacja zasługuje na aprobatę jako logiczna, przekonująca i pozbawiona błędów. Zasadnie przyjął za wiarygodne zeznania B. C. złożone w postępowaniu przygotowawczym, bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to świadek w sposób logiczny i spójny opisała to co wówczas słyszała będąc na parterze budynku i zaobserwowała po wejściu na piętro. Jej zeznania mają przy tym wsparcie w relacji A. C. i w treści zarejestrowanych rozmów zgłaszających interwencję na numer alarmowy (k. 45). Oczywistym jest

przy tym fakt, że wraz z upływem czasu szczegóły tego zdarzenia zatarły się w jej pamięci, co ujawniło się podczas jej przesłuchania w toku postępowania sądowego.

Zastrzeżeń nie budzi również dokonana ocena zeznań świadka A. C., który będąc obecny wówczas na parterze budynku słyszał wyraźnie wypowiedziane przez oskarżonego groźby kierowane do pokrzywdzonej „zarżnę cię” i ostatecznie tę wersję potwierdził przed sądem. Jednak w postępowaniu sądowym widoczna już była wyraźna tendencja do złagodzenia tej wersji i przedstawienia bardziej korzystnej dla oskarżonego. W pewnym momencie świadek chciał nawet wycofać swoje zeznania z postępowania przygotowawczego. Nie można wykluczyć, że taka postawa była wynikiem wywieranej na niego presji ze strony osób najbliższych, w tym pokrzywdzonej – jego siostry, która ostatecznie odmówiła złożenia swoich zeznań. Z tych też względów Sąd zasadnie przyjął za wiarygodną wersję zdarzenia opisaną przez świadka w postępowaniu przygotowawczym.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się też obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 198 § 1 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. opierając swoje ustalenia faktyczne na opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej – B. Z.. Podstawa jej wydania, jak wynika z jej treści, była zgromadzona w sprawie dokumentacja medyczna nie zaś zeznania M. G. (1). Biegły nie dokonywał też oceny zeznań pokrzywdzonej. Faktem jest, że wydając pisemną opinię z dnia 25.01.2022 r. biegły opierał się na dostępnym mu wówczas materiale

z akt sprawy, co zaznaczył we wstępie swojej opinii (k. 265). Miał zatem wiedzę, że w toku postępowania prezentowane są dwie przeciwstawne wersje zdarzenia. Jednak wiedza ta nie wynikała tylko z zeznań pokrzywdzonej, ale również zeznań innych świadków, a w szczególności A. C., B. C., M. G. (2) oraz treści zarejestrowanych rozmów zgłaszających interwencję na numer alarmowy (k. 45). W tym stanie rzeczy, pominięcie zeznań pokrzywdzonej, która ostatecznie skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy zeznań, pozostaje bez wpływu na wnioski końcowe zawarte w tejże opinii, której celem było jedynie ustalenie charakteru, stopnia i mechanizmu powstania obrażeń ciała, których w przedmiotowym zdarzeniu doznała pokrzywdzona. Zadaniem biegłego nie była natomiast ocena zeznań pokrzywdzonej i nie one zdecydowały o jej końcowych wnioskach.

Potwierdzeniem tego stanu rzeczy jest wydana przez biegłego ustna opinia uzupełniająca wydana na rozprawie w dniu 14.09.2022 r. już po skorzystaniu przez pokrzywdzoną z prawa do odmowy zeznań (k. 584). Wówczas to biegły powołując się na całość dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie stwierdził jednoznacznie, że zarówno lokalizacja i siła niezbędna do spowodowania obrażeń wskazują, że mogły one być wynikiem samookaleczenia jak też działania „obcej ręki”.

Uwadze skarżącego umyka również okoliczność, że opinia biegłego jak każdy inny dowód podlega ocenie Sądu w całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego i takiej oceny Sąd I instancji dokonał.

To rolą sądu, a nie rolą biegłego jest dokonywanie ustaleń faktycznych ważących na treści orzeczenia, a będących efektem oceny zebranych dowodów. Rola lekarza-biegłego sprowadza się do stwierdzenia konkretnego stanu danej osoby pod względem medycznym i ocena tego, czy stan ten mógł powstać (być wynikiem) w deklarowanych przez tę osobę warunkach, czy jest to wykluczone, jak też ewentualne stwierdzenie, czy stan ten może być wynikiem innych sytuacji, zaś ocena tychże warunków i sytuacji - czy miały miejsce i które - należy do sądu, a nie do biegłego (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18,12,2015 r., II AKa 418/15, LEX nr 1992947).

Sąd Okręgowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. zasadnie oddalił również wniosek dowodowy obrońcy o ponowne przesłuchanie oskarżonego z użyciem wariogrału, a tym samym nie dopuścił się zarzucanej mu obrazy powołanych przepisów jak też art. 366 § 1 k.p.k. (k. 589). Przeprowadzenie badań wariograficznych jest możliwe tylko na etapie postępowania przygotowawczego i tylko dla celów wskazanych w art. 192a § 1 k.p.k., a więc dla ograniczenia kręgu osób podejrzanych lub dla ustalenia wartości dowodowej ujawnionych śladów.

W judykaturze przyjmuje się, że dowód z badania wariograficznego ma wartość poznawczą jedynie w początkowej fazie postępowania i traci ją wraz z upływem czasu oraz liczbą czynności przeprowadzanych z udziałem badanego i nie może nigdy zastąpić dowodu sprawstwa. Przydatność takiego dowodu o charakterze pośrednim, na późniejszym etapie

postępowania jest ograniczona. W szczególności nie może służyć badaniu prawdomówności, a wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności badanej osoby. Badanie z użyciem wariografu nie jest też formą przesłuchania, lecz dotyczy sposobu przeprowadzania badania przez biegłego w ramach zleconej mu ekspertyzy (art. 199a k.p.k.). Nie stanowi także metody oceny wiarygodności konkretnego dowodu, gdyż za taką ocenę odpowiedzialny jest wyłącznie sąd, dokonując oceny całokształtu przeprowadzonych na rozprawie dowodów zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Ustalenie wiarygodności pokrzywdzonego, czy też oskarżonego, nie wymaga wiadomości specjalnych. Jedynie sąd jest organem uprawnionym do oceny wiarygodności dowodów. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13.02.2020 r., LEX nr 3122783).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się też obrazy przepisów art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oddalając na tej samej podstawie prawnej wnioski dowodowe obrońcy o ponowne przesłuchanie świadka A. C. z udziałem psychologa, albowiem nie zaistniały ustawowe przesłanki określone w art. 192 § 2 k.p.k. Sąd I instancji nie dostrzegł bowiem wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu umysłowego, zdolności do postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń. Tego rodzaju mankamentów co do stanu psychicznego i umysłowego nie wykazał również skarżący. Obrońca w tym zakresie odwołuje się do zeznań J. D., która przesłuchana na rozprawie istotnie podała, że A.

C. ma skłonności do nadużywania alkoholu i jest lekko upośledzony (k. 586v). Nie jest to jednak jednoznaczne z utratą przez świadka zdolności do postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń, których Sąd nie dostrzegł.

Podkreślić w tym miejscu należy, że przepis art. 192 § 2 k.p.k. nie ma charakteru obligatoryjnego. Nie wynika z niego obowiązek powołania biegłego lekarza lub biegłego psychologa do udziału w czynności przesłuchania, a tylko możliwość zarządzenia przesłuchania świadka z udziałem wymienionych biegłych. Uruchomienie tej instytucji procesowej następuje dopiero wtedy, gdy w niepowtarzalnych realiach konkretnej sprawy powstaną rozsądne, w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 5 lutego 2021 r., II KK 394/20, LEX nr 3181401).

Psycholog nie wydaje opinii "w zakresie oceny zeznań świadka", ale w zakresie jego zdolności do postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń (art. 192 § 2 k.p.k.). Oznacza to, że wnioskujący o dopuszczenie takiego dowodu powinien wykazać, że tego rodzaju wątpliwość na dzień składania wniosku zachodzi (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2.12.2020 r., IV KK 449/20, LEX nr 3093348). Okoliczności tych nie wykazał również skarżący poprzez załączenie chociażby stosownej dokumentacji medycznej. Za wystarczającą podstawę do dopuszczenia takiego dowodu nie

można uznać opinii wydanej w tym zakresie przez innego świadka, który nie posiada wiedzy specjalnej w tym zakresie.

Chybiony jest też podniesiony w apelacji zarzut, że oskarżony nie miał motywu do dokonania przypisanego mu czynu. Przeczy temu prawidłowo ustalony w sprawie stan faktyczny. Wynika z niego jednoznacznie, że wcześniej, przed zadaniem ciosu nożem, pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzoną doszło do kłótni dotyczącej ich wzajemnej relacji. Mianowicie pokrzywdzona oświadczyła, że podejrzewa oskarżonego o romans z M. C. do której pokrzywdzona wysyłała obraźliwe wiadomości i na portalu internetowym na koncie należącym do oskarżonego zamieściła ich wspólne zdjęcie. To było bezpośrednią przyczyną tak gwałtownej reakcji oskarżonego.

Sąd Okręgowy dokonał również właściwej oceny wyjaśnień oskarżonego zasadnie odrzucając prezentowaną przez niego wersję jako niewiarygodną i stanowiącą w istocie skonstruowaną na użytek postępowania linię obrony. Zasadnie wskazał, że jego wersja jest nielogiczna, sprzeczna z doświadczeniem życiowym i nie ma oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Zgodzić się należy z tezą zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, że podnoszone przez oskarżonego uczucie zazdrości u pokrzywdzonej nie było na tyle silne, aby zdecydowała się na tak desperacki krok jak popełnienie samobójstwa i to w obecności małego dziecka z którym była emocjonalnie związana.

Motywy jej działania nie był też zamiar fałszywego oskarżenia swego partnera, którego darzyła uczuciem i wiązała z nim swoją przyszłość. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, postawienie go w stan oskarżenia i ewentualne skazanie, spowodowałaby przecież skutek odwrotny, a więc rozdzielenie z ukochaną osobą. Takiej tezie przeczy też jej postawa przyjęta w procesie. Ostatecznie bowiem skorzystała z przysługującego jej jako osobie bliskiej prawa do odmowy złożenia zeznań. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że pokrzywdzona jest osobą niestabilną psychicznie i emocjonalnie, co sugeruje oskarżony. Nie leczyła się psychiatrycznie ani odwykowo, nie była też pod działaniem leków. Była jedynie podobnie jak oskarżony pod działaniem alkoholu.

Brak bezpośrednich świadków zdarzenia nie oznacza jeszcze, że Sąd I instancji nie dysponował dostatecznym materiałem pozwalającym na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzenia i ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego. Materiał ten tworzą świadkowie, którzy słyszeli to co działo się na piętrze budynku i widzieli miejsce zdarzenia bezpośrednio po zranieniu pokrzywdzonej, świadkowie którzy znają jego przebieg z relacji pokrzywdzonej, w tym funkcjonariusze policji uczestniczący w interwencji, treść zarejestrowanych rozmów zgłaszających interwencję na numer alarmowy oraz opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej wydana na okoliczność ustalenie charakteru, stopnia i mechanizmu powstania obrażeń ciała, których w przedmiotowym zdarzeniu doznała

pokrzywdzona. Materiał ten tworzy spójną i logiczną całość oraz wskazuje ponad wszelką wątpliwość na sprawstwo i winę oskarżonego.

W sytuacji tak nagłego i niespodziewanego ataku przy użyciu noża, którego pokrzywdzona nie spodziewała się, ustaleń w tym zakresie nie podważa też okoliczność, że u pokrzywdzonej nie ujawniono obrażeń podejmowania działań obronnych. Podobnie należy ocenić zeznania świadka J. D. na okoliczność dokładnego miejsca w którym oskarżony zaatakował jej siostrę nożem, które według skarżącego nie pokrywa się z miejscem wskazanym przez pokrzywdzoną. Wbrew zarzutom obrońcy J. D. przed Sądem jednoznacznie wskazała, że „Nie chciała wiedzieć jak do tego doszło, a M. sama mi nic o tym nie mówiła. Ja do dziś nie wiem jak do tego doszło” (k.586v). Wobec zakazu określonego w art. 186 § 1 k.p.k., nie sposób też odnieść się do wersji pokrzywdzonej dotyczącej tej okoliczności. W sytuacji, gdy odmówiła ona złożenia zeznań, nie mogą one stanowić dowodu w sprawie.

Zastrzeżeń budzi jedynie orzeczona wobec oskarżonego kara, która pomimo, że została wymierzona w najniższym ustawowym wymiarze, nosi znamiona rażącej niewspółmierności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 pkt 2 k.k., który stanowi, że Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa

kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie.

Te ustawowe przesłanki w przypadku oskarżonego T. K. zostały spełnione. Z prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że to oskarżony po ugodzeniu nożem pokrzywdzonej, czynił starania o zapobieżenie skutkom tego ataku poprzez telefoniczne powiadomienie służb ratunkowych, które udzieliły pokrzywdzonej skutecznej pomocy ratującej jej życie. Z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika bowiem, że ze względu na charakter, lokalizację i rozległość obrażeń oraz rodzaj użytego narzędzia, M. G. (1) była narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny przy zastosowaniu przepisów art. 60 § 1 i 2 pkt 2, § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. złagodził orzeczoną wobec oskarżonego karę do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając, iż kara w tym wymiarze będzie adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy są bezzasadne.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
pkt 2	Przedmiot utrzymania w mocy
W części dotyczącej rozstrzygnięcia o winie, kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu oraz o kosztach procesu.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy były bezzasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
pkt 1	Przedmiot i zakres zmiany
W części dotyczący rozstrzygnięcia o karze	
Zwiężle o powodach zmiany	

Orzeczona wobec oskarżonego kara, pomimo, że została wymierzona w najniższym ustawowym wymiarze, nosiła znamiona rażącej niewspółmierności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 pkt 2 k.k., który stanowi, że Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie.

Te ustawowe przesłanki w przypadku oskarżonego T. K. zostały spełnione. Z prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że to oskarżony po ugodzeniu nożem pokrzywdzonej, czynił starania o zapobieżenie skutkom tego ataku poprzez telefoniczne powiadomienie służb ratunkowych, które udzieliły pokrzywdzonej skutecznej pomocy ratującej jej życie. Z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika bowiem, że ze względu na charakter, lokalizację i rozległość obrażeń oraz rodzaj użytego narzędzia, M. G. (1) była narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny przy zastosowaniu przepisów art. 60 § 1 i 2 pkt 2, § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. złagodził orzeczoną wobec oskarżonego karę do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając „iż kara w tym wymiarze będzie adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 3	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k.

7. PODPIS
